

**USTAWA**  
**z dnia ..... 2012 r.**  
**o zmianie ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej**  
**oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej**

Art. 1. W ustawie z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2009 r. Nr 67, poz. 570, z późn. zm.<sup>1)</sup>) w art. 7 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W latach 2014 – 2023 na sfinansowanie wyposażenia Sił Zbrojnych w środki obrony przeciwrakietowej w ramach systemu obrony powietrznej przeznacza się corocznie wydatki budżetowe z części budżetu państwa „obrona narodowa” co najmniej w wysokości stanowiącej przyrost planowanych wydatków tej części budżetu na rok bieżący w stosunku do ich wysokości w roku poprzednim .”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

---

<sup>1)</sup> Zmiany wymienionej ustawy zostały zgłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 oraz z 2011 r. Nr 81, poz. 439.

## UZASADNIENIE

Intencją proponowanej zmiany w ustawie z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2009 r. Nr 67, poz. 570, z późn. zm.) jest ustanowienie mechanizmu wzmacniającego w perspektywie wieloletniej stabilność finansowania najważniejszego i najpilniejszego z priorytetów rozwoju Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej na nadchodzącą dekadę, jakim jest wyposażenie ich w środki obrony przeciwrakietowej w ramach systemu obrony powietrznej. Priorytet taki został ustanowiony w postanowieniu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 8 listopada 2011 roku określającym główne kierunki rozwoju Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i ich przygotowań do obrony państwa na lata 2013 – 2022.

Ocena obecnych i prognozowanych warunków bezpieczeństwa Polski przeprowadzona w ramach Strategicznego Przeglądu Bezpieczeństwa Narodowego wskazuje, że zagrożenia rakietowe są jedną z głównych – obok cyberzagrożeń – form groźby użycia lub ewentualnego użycia siły przeciwko Polsce. Rakiety już dzisiaj są, a w rezultacie przyspieszonej proliferacji technologii rakietowych będą coraz bardziej w przyszłości, podstawowym nośnikiem militarnego potencjału uderzeniowego. Dlatego bez zdolności obrony przed nimi, bez możliwości radzenia sobie w rakietowym środowisku walki zbrojnej, Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej nie mogłyby być skutecznym środkiem zapewniania bezpieczeństwa Polski: zarówno w razie ewentualnego konfliktu zbrojnego, jak i w bieżącym przeciwstawianiu się możliwym naciskom, presji lub szantażom polityczno-militarnym. Wynika stąd strategiczna i operacyjna konieczność wyposażenia ich w zdolności obrony przeciwrakietowej. Z uwagi na duży koszt takiego programu celowe, a wręcz konieczne, jest wprowadzenie zewnętrznego w stosunku do procesów planistycznych w wojsku mechanizmu gwarantującego konsekwentne, zdyscyplinowane w perspektywie wieloletniej, przeznaczanie środków finansowych na ten priorytet, często kosztem innych, mniej ważnych zadań.

Drugą ważną przesłanką uzasadniającą wprowadzenie proponowanego rozwiązania jest potrzeba stworzenia warunków finansowych do udziału w budowie sojuszniczego systemu obrony przeciwrakietowej. Na szczytach w Lizbonie i Chicago wspólnie zdecydowaliśmy w ramach NATO, że w Europie będzie budowany taki system. Z racji naszego granicznego położenia Polska jest szczególnie zainteresowana terminową i pełną realizacją tego sojuszniczego zadania. Aby móc korzystać z systemu sojuszniczego, trzeba w nim uczestniczyć, trzeba wnieść do niego swój realny wkład w postaci narodowego potencjału przeciwrakietowego.

Biorąc pod uwagę, że sprostanie powyższym wymaganiom operacyjnym, strategicznym i politycznym wiąże się z poważnym wysiłkiem finansowym, proponuje się, aby bez zmiany obowiązującej formuły finansowania Sił Zbrojnych RP opartej na stałym współczynniku 1,95% Produktu Krajowego Brutto z roku poprzedniego, konieczne wydatki na to priorytetowe zadanie powiązać z przewidywanym w najbliższej dekadzie wzrostem PKB.

Dla osiągnięcia tego celu proponuje się nowelizację art. 7 ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, poprzez wprowadzenie mechanizmu wiążącego nakłady na wyposażanie Sił Zbrojnych w środki obrony przeciwrakietowej ze wzrostem PKB. Należy podkreślić, że rozwiązanie to dotyczyć będzie jedynie części budżetu państwa „obrona narodowa”, nie obejmując proponowaną regułą wydatków budżetowych w dziale „obrona narodowa” w innych częściach budżetu państwa.

Zgodnie z zaproponowanym rozwiązaniem mechanizm ten funkcjonowałby w latach 2014 – 2023, natomiast rok 2013 zostanie wykorzystany na zaplanowanie i przygotowanie procedur umożliwiających finansowanie wyposażenia Sił Zbrojnych RP w środki obrony przeciwrakietowej od roku 2014 z uwzględnieniem zawartego w projekcie rozwiązania.

Na podstawie obecnych prognoz dotyczących kształtowania się PKB w perspektywie nadchodzącej dekady ocenia się, że przyjęcie proponowanego rozwiązania pozwoliłoby pozyskać na ww. cel w latach 2014-2023 kwotę w przedziale 8 - 12 mld zł.

Wejście w życie projektowanej ustawy nie pociąga za sobą skutków finansowych dla budżetu państwa. Projekt nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.